

Aseri Keskkooli **Originaal**

Nr. 1 (29)

Reede, 25. oktoober 2002

III aastakäik

Ma arvan, et nüüdseks oleme koolieluga uuesti harjunud. Uuel aastal uue hooga! Kuid kuidas muuta aasta veel sisukamaks, huvitavamaks? Sea endale eesmärgid. Sead nii õppimises kui ka harjumustes. Tugevda sõprussuhteid, ole aus, kannatlik, abivalmis.

Ja kui energiat ja aega üle jääb, siis tasuks osa võtta mõnest huviringist. Kui selline valdkond ei paku huvi, siis sportida võib küll alati. Terves kehas terve vaim!

Tegelikult, kui teed koolielu enda jaoks huvitavaks, siis õppenädalad lausa lendavad mööda. Aga pidage meeles, iga algus on raske!

Karina Ivanova, VIIIa klass

Arabella ja Taaniel

Kevadel toimusid katsed Rakvere teatris etendusele "Arabella ja Taaniel" – Arabella osatäitja kohale. Ka meie koolist käis nendel katsetel vabatahtlikult kaks tüdrukut, kellest üks oli Helen Tähtvere. Pärast paar päeva kestnud katseid otsustas teatri žürii, eesotsas Norra lavastaja-koreograafi Hege Tvedt'iga valida Arabella osatäitjaks Helen Tähtvere ja Rakvere Gümnaasiumi õpilase Birgit Landbergi. Pärast 4 kuud kestnud proove ja pingutusi, on mõlemad neiud esietendused teinud.

Ka meie koolist käis grupp inimesi oma endist kooliõde kaemas. Etendus oli huvitav, naljakas, kuid samas ka südant liigutav. Oli ülimalt mõnus tunne näha oma klassiõde-sõpra mängimas koos Hannes Kaljutarve, Dajan Ahmedi, Velvo Välja jt. tuntud näitlejatega. Muljed etendusest olid ainult positiivsed, seda nii õpilaste kui ka õpetajate poolt.

Nädalavahetusel, kui Helen koju tuli, otsustasin teda ka intervjueerida.

Kas küsinused-katsed valmistasid sulle mingeid raskusi?

Ei. Ma tegin neid rõõmuga. Oligi nii, et kui mind küsitleti, käis minus nagu mingi klõpsakas ja tundsin end kohe vabalt ja teingi asja loomulikult.

Mida tundsid, kui said teada, et oled üks väljavalitustest?

Esiotsa ääretut rõõmu. Pärast mõtlesin, et appi, kui palju asju mu elus ikka nüüd muutub. See koolirutiin – ma teadsin, et ei saa enam regulaarselt koolis käia.

Kas tundsid ka hirmu kõige selle ees, mis sind ootas?

Mitte eriti suurt, sest ma ei teadnud, mis mind ees ootab, kuni esietenduseni. Siis taipasin, kui suur see projekt on ja mida see hõlmab ning Rakvere teatrile on see ikka suur vastutus võtta oma etendusse nii noori ja ebatprofessionaalseid inimesi.

Kuidas kohanesid ja sõbrunesid teatri miljöös ja näitlejatega? Oli see sinu jaoks ka natuke raske?

Alguses kindlasti, sest see oli minu jaoks uus keskkond, aga nüüd olen selle kõigega juba nii harjunud, et ei kujutagi oma aukartust, kuid nüüd võtan näitlejaid nagu tavalisi inimesi ja sõpru.

Kui läksid teatrisse, kas tundsid vahel, et enam ei taha või ei jaks?

Ei. See ei tulnud mõttessegi, sest mul oli nii palju teha ja see kõik oli nii huvitav, et ei tulnud pähegi midagi sellist mõelda.

Räägi mõni naljakas seik seoses teatriga.

Neid on nii palju, et kohe äkki ei mäletagi ühtegi. HMM.... Need on sellised naljad, mida on raske seletada, kuna kõik ei saa neist aru. Need on nii teatriga seotud.

Esiendus. Mida tundsid enne ja pärast etendust? Emotsioonid?

Enne etendust ei olnud kohe mingit tunnet. Etenduses oli küll imelik tunne, sest esimest korda oli mul publik saalis. Pärast harjusin ära. Mõtlesin, et mind vaatavad nii paljud mu sõbrad ja tuttavad. Rahunesin maha ja keskendusin oma mängimisele. Pärast etendust olin nõ. eufoorias. Olin nii õnnelik, sest tegin oma etenduse ära ja enda arvates päris hästi.

Kas oled kaalunud ka siis kooli tagasitulekut?

Jaa. Olen küll.

Miks siis?

Sest uue kooliga harjumine on väga raske, kuigi mul on uus klass. Ikkagi mul jäid sõbrad Aserisse ja kodu samuti.

Kas võtaksid veel osa taolistest katsetest ja etendustest?

Kindla peale, sest seda kogemust ei saa millegagi võrrelda, sest selle etenduse loomine, õnn seal ise kohal olla ja jälgida – see on hoopis midagi muud.

Mida tahaksid veel öelda?

Inimesed, sellistest ettevõtmistest tuleb osa võtta, sest, elu võib olla meile varuks suuri üllatusi! Nagu minuga juhtus, sest nendele katsetele läksin ma ju lihtsalt nalja pärast!

Erika Rätsep, Xa klass

Farmi sõit

Seoses piimanädalaga meie koolis käisime õpetaja Ave farmis. Me sõitsime sinna 15.oktoobril kell 16.30. See farm asub Koogus. Sõita saime sinna kooli poolt tellitud bussiga. Kui me sinna jõudsime, siis õpetaja Ave filmis meid. Bussist välja tulnud, läksime kohe kahte vasikat ja lambaid vaatama. Siis nägime kõik hobuseid – nende nimed olid Eva ja Aada. Me andsime hobustele suhkrut ja leiba. Siis läksime mesitarude juurde. Seal nägime mesitarudes talveunes olevaid mesilasi. Peale seda nägime kohe, kuidas lehma lauta aeti. Seal oli lehmadele elektriaed. Siis kui

lehmad olid sisse aetud, anti neile heina. Nii kaua, kui neile heina anti, käisime me vaatamas sigu ja pörsaid. Seal oli veel üks noor vasikas. Ta limpsis minu kätt. Mu käsi oli limane. Seal oli ka üks suur ja vana siga. Sellel seal olid karvad selja peal nagu okkad ning väga suur ja märg kärss. Siis me läksime vaatama, kuidas lehma lüpsiti. Peale lüpsmist läksime me aeda ja hakkasime meesaia ja piima sööma. Mulle meeldis see sõit väga, väljaarvatud külm ilm.

Reijo Kõrve, IVa klass

Kool on kodu peegel

On väidetud, et kool peaks olema nagu teine kodu. See tähendab, et võiks olla sõbralik õhkkond ja mugavustunne. Olen küsinud kaasõpilastelt, kas nad tunnevad end koolis hubaselt. Vastused olid valdavalt eitavad. Kurb küll. Samuti öeldi, et kodu on kodu ja kool on kool. Aga koolis veedame me märkimisväärselt palju aega. Kas siis poleks parem, kui veedaksime selle aja hästi?

Mida saaksime teha koolielu kodusemaks muutmiseks? Kõigepealt on oluline suhtlemine. Klassides leidub küllalt vaimset vägivalda – mõnitamine, solvamine, alandamine. Kui seda poleks, siis tunneksime end vabamalt. Oleme vist küll kõik olnud tunnistajaks ebasobivale käitumisele. Aga mida selle parandamiseks saab või tahab keegi teha? Järgnevalt soovitus: hoiu sõprussuhteid. See on nagu naeratus mornis päevas. Sõber aitab, lohutab, saab aru.

Paha ei teeks, kui klassikaaslased hoiaksid kokku. See ei ole ju ometi käsk, vaid soovitus, et kõikidel parem oleks. Muide, sageli on nii, et tusastel õpilastel on vaja just nimelt sõprade tuge. Niisiis, need kes seda arvamust loevad, minge oma sõprade juurde ja öelge, et hoolite neist. Kui nad imeliku grimassi näole manavad, ärge heituge. Inimloomuses on vahel oma tundeid varjata ☺.

Aga rääkides majast endast, ei teeks paha puhtus, lilled ning teated seintel. Palju valgust klassiruumides. Vaipu oleks vist liigne soovida, aga puhtaid koridore, põrandaid – mitte. Rääkimata puhastest, vandaalimärkideta seintest.

Hoidkem kooli nii nagu hoiame kodu!

Karina Ivanova, VIIIa klass

Meie aja kangelased

Sellel suvel sai hoogu “rullnokkade kultuur.” Pealinna kui ka mujal käis iga noore suust läbi sõnapaar “täitsa pael” või näiteks “sae pekki”. Kõige kuulsamaks sai muidugi “normaalne”. Väljendab kas situatsiooni positiivsust või negatiivsust. Aga tõsiselt, kes poleks vaadanud “Wremjat” või kasutanud nende kuulsaksõeldud väljendeid. Kiputakse ju peaaegu iga omadussõna ette ütleva “täiege”. Miks said nullnoksid nii laialt levinuks? Küllap leiti nad huvitavad ja hakati matkima. On teada, et buumi alguses kleepisid agaramad oma ninad samamoodi nagu Aikul ja Petsil.

Ega telesarja tegijad ise ka tea, miks nad siis ikkagi nii kuulsaks said. Ajakirjandusest on teada, et Aiku ja Petsi väljamõtlemisega saavad nad ise naerda, aga asi on väljumas kontrolli alt. Aikut kehastav Dan Põldroos on öelnud, et tohutu edu on mõjunud kurnavalt. Kuid ta ei kavatse veel sarjast lahkuda, küll aga lahkus Petsi osatäitja Jan Uuspõld. Ta mängib nüüd vändatavas filmis Voitkadest.

Aga räägiks veel semude populaarsusest. On võimalus oma mobiilile tellida rullnokkade teemalisi logosid, piltsõnumeid. Ja noksid veel laulavad ka – on laule, kus sees kõik nende käibelaused. Samuti löid Dan Põldroos ja Jan Uuspõld kaasa menukas tuuritavas komejandis “Maie ja Valduri kutsumata külalised.”

Hoolimata paljudest järgijatest on on ka negatiivset vastukaja! Nende arvates on rullnokad labased. Aga need inimesed on noorte hulgas vähemuses. Kurdavad enamasti kooliõpetajad, tundi olevat võimatu läbi viia, ilma et kostitatakse ühega neist väljendeist. Aseri keskkoolis ei ole see vist nii kohutavalt levinud.

Aga “Wremjast” rääkides, ega seal ainult Aiku ja Pets ilma tee. Saatesarja tegelasteks on veel ka Mart, Maie, Nisu, Uno, Zorro, ämm, Kukeke, Birgit, Kristi ja Mürka. Jääb mainida, et ühel näitlejal on siin sarjas mitu rolli. Ka selles osas on nad tubli töö ära teinud.

Karina Ivanova, VIIIa klass

Mina, Andreas

Oks raksatas ja mina, Andreas, lendasin sealt kiiremini alla kui langev täht. Enne puu otsast alla kukkumist olin ma vägagi normaalne üheksaastane poiss, aga oleks ma teadnud, et kukkumine võib mu elu nii palju muuta, ei oleks ma üldse kunagi ronima läinud. No võib-olla ükskord ikka.

Ärgates või õigemini toibudes nägin kolme suurt nägu mu lähedal küsimas ja pärimas. Need olid mu niinimetatud sõbrad: Toomas, Taavi ja Jossu ehk Joonas.

Lootsin, et sellest ei tule mingit suurt probleemi, aga kui tõusta tahtsin, nägin, et mu jalg veritses ja, nagu Pets ikka oma saates ütleb, “mitte vähe”. Poisid küsisid irvitavalt, kas hakkann nutma. Selle peale võtsin jõu kokku ja läksin koju. Lootsin, et seal saan pisutki rahu, aga ei. Ukse peal oli vastas öde ja mitte tavaline öde vaid, vanem öde. Ka tema irvitas ja küsis, kas sain autopiltide jagamisel kellegi käest peksa. Nende sõnadega ta kadus ja kuhu siis veel, kui mitte

poistesse. Mõnikord ma ei mõista teda, aga antud hetkel mõtlesin homse koolipäeva peale. Õhtul täntas veel ema, et kas ma ei ütelnud, et puude otsas ei tohi ronida ja nii edasi ja nii edasi. Ainuke, kes mind mingil teatud moel mõistis, oli isa. Läksin magama ja lootsin, et homme avastan, et tegu on õudusunenäoga.

Proovisin hommikul haiget mängida, aga õde rikkus kõik ära. Rääkis, et niikuinii ma ei julge kooli minna. Tõestamaks, et see on vale, võtsin jõu kokku ja läksin kooli.

Kooli uksest sisenedes tajusin kõikide pilke, kuni leidsin koridoris ühe kamba, kuhu proovisin sisse sulada. Suur kauplemine käis uute autokleepsude pärast. Kuigi teema tundus tuttav, ei huvitunud ma sellest. Mõtlesin eilesele ja tundsin suurt piinlikkust. Kuidas küll sai nii vana poiss puu otsast kukkuda? Sarnaselt mõtlesid ilmselt kõik sõbrad. Äkitselt silmasin kleepsude seas midagi, mida tahtsin. See oli kleeps koos mudeliga Mini Cooper S. Mõtlesin sellest, et tahan seda kleepsu, ja kohe. See ei ole tavaline auto, vaid eriline. Tippkiiruseks 218 km/h, keskmine kütusekulu 8,4 liitrit sajale kilomeetrile, tühimag 1215 kg ja võimsuseks kuus tuhat pööret minutis. Mul oli tunne, et kõik tahavad seda ja et mina seisan ainukesena, suu ammuli.

Taavi märkas seda ja küsis: “Tee oma pakkumine vabalendur!” See ajas mind marru. Soovisin tõestada, et ei ole minagi tössike ja pakkusin söögiraha 75 krooni. Vahetus tehtud, olin õnnelikum poiss maailmas. Tunnid möödusid aeglaselt, kuid nende järel jooksin koju. Jõudes elutappa, imetlesin tehtud kaupa. Olin rõõmus ja hakkasin autodega mängima. See lust ei saanud kaua kesta, kui õde sisenes tappa ja mitte ükski. Tal oli kaasas mingi poiss. Minuga võrreldes mees ja ta oli mulle tuttav. Sergei oli tal nimeks ja mingisugusel põhjusel ei sallinud ma teda. Sergio, nagu mu õde teda kutsus, irvitas alati nii imelikult ja reedeti laaberdas ta kusagil. Siis proovis ta tarka mängida ja küsis mu uue mudelauto kohta, kas see on miniauto, mille tippkiirus on 130km/h. Ta ajas mind närvi. Kuidas ei saa üks mees teada, et minu mini Cooper S on peaaegu 100km/h kiirem? Pealegi ei mõistnud ma, miks peab üks mees tegelema tüdrukutega...eriti minu õega. Õhtul magama minnes olin väsinud ega teadnud, mis homme toimuma hakkab.

Hommikul seisatasin klassi uksele, sest see, mida silmasin, ei saanud tõi olla...

Järgneb....

Rebaste retsimine!

4. oktoobril toimus meie koolis rebaste retsimine – see on juba üsna vana komme retsida keskkooli astujaid. See on justkui katsete läbimine, milles vaadatakse, kas oled sobiv keskkooli astumiseks.

Paljud mõtlevad, et milleks seda vaja, et mulle ei meeldi, kui mind retsitakse ja sunnitakse sööma midagi, mida ma ei seedi. Sellist käitumist ei saa pahaks panna, sest igalühel meist on oma arvamus situatsioonide kohta. Kui siis aga mõelda sellele, et see ju käib keskkooli astumisel asja juurde, on soovitatav võtta seda optimismiga. Mida siis meie tehti?

Toimus see ju õpetajate päeval, mis iseenesest oli mõnus!☺ Kõigepealt soditi näod markeritega ära, mida kuuldavasti ka teistes koolides tehakse. Siis järgnesid sellele trepist üles minemine, kuid takistustega, kusjuures õpilased (2-3) olid omavahel kinni seotud. Järgnesid erinevad katsed

ja vande andmine, mis oli naljakas. Kel huvi oli, võis kaema tulla. Ka fotograaf käis pilte klõpsutamas.

Mida on aga teistes koolides tehtud? Eks selliseid õudukaid ole meist igaüks kuulnud ja selge on see, et üle piiride ikka ka minna ei tohi. Olen isiklikult kuulnud selliseid seiku, kus rebased pidid sööma toitu, mille teised õpilased olid järgi jätnud.

No jah, ega ise eriti ei tahaks nii hullust asjast osa võtta, aga kui asi piirdub ainult sinepileiva söömise või nõmeda haisuga odekolonni peale pritsimisega, siis olgem ausad, selle kannatame ära. On ju nii?

Eks ristimine tule kõigil läbi teha ja see on rituaal, millest oleks ju kahju ära öelda, kuna see käib gümnaasiumi juurde.

Erika Rätsep, Xa klass

Spikerdamine

Spikrite kasutamine on laialt levinud vist igas koolis. Alati ei jõua ega tahagi ju õppida. Õpetajatele see komme ei meeldi. Aga põhjused! Võiks ju arvata, et teeme töö, et saada hea hinne, aga tegelikult õpime endale. Ja õige õpetaja teab seda. Samuti soovivad õpetajad teada meie tegelikke võimeid.

Õpilaste seisukohast vaadates on spikker üks kasulik abivahend küll. Siis on kindel, et tehtava töö hinne tuleb positiivne. On muidugi väike võimalus, et spikreid tehakse riskeerimise põnevuse pärast. Tundub imelik, aga kes teab?

Üldiselt on vahelejäätamise oht sõltuv paljudest teguritest. Õpetaja tähelepanelikkusest, tujust, liikumisest. Samuti õpilase istumiskohast ja spikri asukohast, ka spikri liigist. Väikese abivahendi tegemine ja peitmine on ju ka

kunst. Spikri tegemise saladusi ma siinkohal ei avalda. Eks igaühel omad.

Soovitatav oleks spikerdamise voorusi mitte liiga tihti kasutada. Aga spikri kirjutamisel on võimalik õppetükk isegi selgeks saada? On juhuseid, kui õpetaja jätab spikri tegemise koduseks tööks. See õpetab, kuidas infost olulisim välja kirjutada.

Üle jääb ka veel arvata, et mälu spikri kasutamisel paremaks ei muutu. Ilma spikrita pead ju õpitava selgeks saama ja meelde jätma. Nii palju sellest.

Lõpetuseks, kuulake tunnis õpetajat, tehke märkmeid, parandage õppimisviise, siis ehk pole spikrit vajagi!

Karina Ivanova, VIIIa klass

Vahur Kersna : “Konkreetsetele küsimustele konkreetsed vastused.”

Kuna “pealtnägija” on laiade hulkade seas suurt populaarsust kogunud, tegime meiega selle huvitava saate ühe läbiviijaga kevadel (06,04) lühikese intervjuu.

1. Miks Te just televisiooni tööle läksite?

Kersna: “Ma ei oska midagi muud teha.”

2. Kes käis välja idee teha saade “Pealtnägija”?

Kersna: “See oli kollektiivne idee.”

3. Kust Te saate ideid oma saate jaoks?

Kersna: “Otse elust enesest, kust mujalt? Meil ei ole midagi välja mõelda.”

4. Kas Teil on olnud Mihkel Kärmasega lahkavamus saate kokkupanekuga seoses?

Kersna: “Ei ole, me austame teineteise arvamusi ja saame seetõttu hästi läbi.”

5. Kas teil on olnud ka ohtlikke olukordi mõne loo tegemisel?

Kersna: “Ei ole olnud.”

6. Kui teil on teha mõni lugu välismaal, kas te mõlemad (M. Kärmas ja Teie) sõidate välismaale?

Kersna: “Me ei ole mitte kunagi käinud kuskil välismaal koos.”

7. Kas Teid häirib see tunnus, mis Teile Eestis osaks on saanud?

Kersna: “Ei häiri, miks peaks?”

8. Kas Teie riietus on kuidagi seotud saate teemadega?

Kersna: “Kas tõesti tundub nii?”

9. “Pealtnägijat” ja “Kahvliit” on omavahel üsna mitu korda võrreldud. Mida Te arvate “Kahvlist”, selle saatejuhtidest, kas Te ise vaatate seda saadet?

Kersna: “Pealtnägijat” ei ole kahjuks võimalik “Kahvliga” võrrelda, need on nii erinevas formaadis saated. Mis puutub Kiuri ja Hannesesse, siis nemad on toredad poisid ja teevad oma tööd hästi.”

10. Mis on kõige suurem kriitika, mille osaks on “Pealtnägija” saanud?

Kersna: “Meie saade ei ole paraku tõsiseltvõetavat kriitikat tunda saanud.”

11. Kunagi räägiti, et tehakse “Kahvliit” ja “Pealtnägija” segasaade, kas see plaan on veel jõus?

Kersna: “See oli lahe plaan, aga kahjuks see ei teostunud.”

12. Kas te töötate saate teemad lihtsalt läbi ja unustate või jäävad need teile meelde?

Kersna: “Loomulikult elan ma kaasa sellele, kuidas meie kanglaste elu ja saatus edasi pöörab, aga ei saa öelda, et ma sellepärast öösiti unetult vähkreksin.”

Õpetajate päev meie koolis.

Meie koolis tähistati 4. oktoobril õpetajate päeva. Seda on meil tähistatud juba aastaid, kui täpsemalt, siis korraldati suuri pidustusi juba nõukogude ajal. Enam eriti suuri pidustusi ei toimu. See on iga kooli indiviidualne päev ja sel päeval vahetasid vanemate klasside õpilased õpetajatega kohad ja proovisid ise endast nooremaid õpetada, oma kannatust proovile panna. Meie koolis olid sel aastal õpetajate rollis XI ja XII klass. Toimus ka rebaste retsimine XII klassi poolt.

Minu kui VIII klassi õpilase arvamus: meile andsid tunde erinevad “õpetajad”, aga nende käitumine ja suhtumine õppetöösse oli kõigil sarnane, kuid siiski hoopis teistsugune kui päris õpilastel. Kõikide õpetajate ühiseks eesmärgiks oli meile vist midagi õpetada, kuid sellest ei tulnud suurt midagi välja. Ma ei taha neid kritiseerida, sest meie lõikasime sellest kasu sama palju kui nemad, kui meid tundidest varem ära lasid. Ma arvan, et õpetajate päev oli siiski tore ja huvitav, sest päris õpetajad “ võtsid vaba päeva.”

Mida arvasid sellest päevast 1-2a klassi õpilased oma õpetajaga?

1. Mis sulle/teile õpetajate päeva juures kõige rohkem meeldis?

Ervin: “Meeldis kuidas me tegime kaelakeesid, õues käisime peitust ja tagaajamist mängimas.”

Õp Lille: “Meeldis kruuside maalimine, pidulik osa, ühispank pidas meid silmas ja see et noored õpetajad meie asemel tööd tegid.”

2. Mis ei meeldinud?

Mulle ei meeldinud, et me ei saanud võistlusel joosta, joonistada.

Õp Lille: “Ei meeldinud, et koos õpetajate tervitamisega diplomeid jagati.”

3. Mida oleks võinud teha teisiti?

Karmen, Maarja: “Kogu aeg võiks joosta, mängida.”

Õp Lille: “Oleks võinud õpetajate tervitamise paremini läbi mõelda.”

Õunaaias

Meile, algklasside õpilastele, lubati matk. 27.09 kogunesime koolimaja ette. Oli päikesepaisteline ilm. Meiega viidi läbi naljakas mäng. Meid pandi ringi seisma. Igale lapsele öeldi ühe looma nimi. Meile öeldi, et Hanna-Liisa hüüab ühe looma nime ja see, kellele see nimi öeldi, see peab kükutama, aga teised ei tohi tal lasta seda teha. Hanna-Liisa hüüdis: “Pöder!” Kõik kukkusid maha. Klassivennad vaidlesid: “Mina olin põder!” Sain aru, et meid oli ninapidi veetud. Järelikult igale lapsele öeldi põder. Siis

hakkasime minema. Kõndisime asula keskusest mööda ja pärast jõudisime tehase õunaaeda. Seal oli väga palju õunapuid. Korjasime õunu ja sõime. Varsti hakkasime peitust mängima. Seal oli seda hea mängida, sest sai puu otsa ronida. Pärast olid kotid õunu täis. Hakkasime tagasi koju minema. See matk oli väga põnev.

Mana Kaasik, IVa klass

Toimetas Gerli Nigul